

Βραζιλία και Χιλή 2016 - 2017

17.12.2016 Μετά από 3 ώρες μέσα στο σαρδελοκούτι της Iberia ερχόμαστε στη Μαδρίτη, κι από κει πάμε με αληθινό αεροπλάνο στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Η πτήση είναι ήσυχη και φτάνουμε στην ώρα μας στο Ρίο, όπου ο ξεναγός μας ο Maik μας πάει στο ξενοδοχείο Astoria Palace στην Κοπακαμπάνα. Πάμε αμέσως στην παραλία και σ' ένα μπαράκι πίνουμε την πρώτη καϊπιρίνια των διακοπών μας. Και κάνει ζέστη!!! Ένα ελαφρύ μπλουζάκι, σορτς και τσόκαρα, τίποτε άλλο, μας αρέσει!!!!!!

18.12. Ωραίο πρωινό με πολλές λιχουδιές και μεγάλη ποικιλία από τροπικά φρούτα, αλλά κι έναν σερβιτόρο που είναι πολύ εργατικός, μπορούμε να πούμε ότι το παρακάνει λιγάκι: ενώ ψάχνουμε τον καφέ μας, μαζεύει όλα τα φαγητά που είχαμε φέρει απ' τον μπουφέ. Άλλη προσπάθεια, λοιπόν! Αυτή τη φορά πετυχαίνουμε όμως. ☺

Ο Maik μας παίρνει απ' το ξενοδοχείο και με οδοντωτό τρενάκι ανεβαίνουμε το Corcovado, όπου μας περιμένουν το περίφημο άγαλμα του Χριστού και περίπου ένα εκατομμύριο τουρίστες. Και πίθηκοι καπουτσίνοι, που είναι πολύ γλυκοί, αλλά δεν επιτρέπεται να τους ταΐζουμε, γιατί θέλουν να περιορίσουν τον αριθμό τους. Καταστρέφουν τα πάντα, μας εξηγεί μια πινακίδα. Η θέα στην πόλη, στον Κώνο της Ζάχαρης και στις παραλίες είναι καταπληκτική και το θέαμα των τουριστών που ποζάρουν για φωτογραφίες είναι αστείο. Σ' ένα περίπτερο πίνουμε χυμό κάσιους και ασερόλα. Κι έχει πολλά δέντρα Jack.

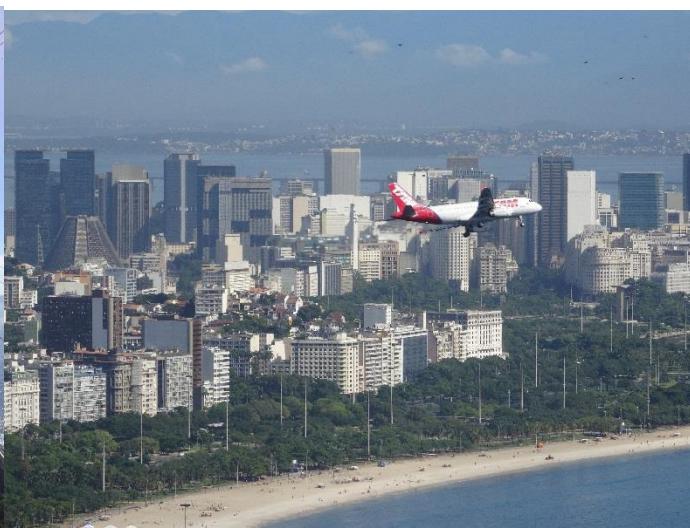
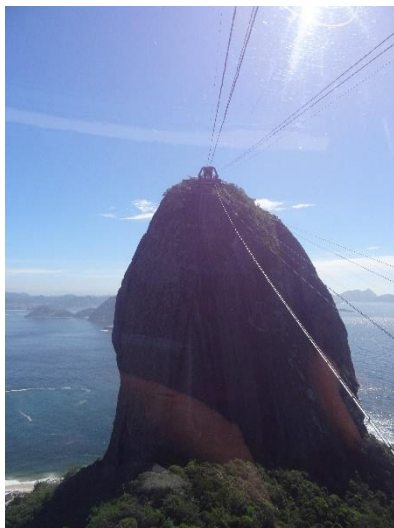
Πάμε στο Sao Conrado και περνάμε απ' την πιο μεγάλη φαβέλα του Ρίο που έχει 100.000 κατοίκους. Δίπλα στη φαβέλα έχει ένα γήπεδο του γκολφ, μάλλον για τους έμπορους ναρκωτικών της φαβέλας. Το απόγευμα περπατούμε στο δρόμο της παραλίας ως την Ipanema, όπου επισκεπτόμαστε μια έκθεση χίπη με υπέροχα χειροτεχνήματα. Αγοράζουμε ένα μπλουζάκι για την κόρη της Παουλίνας, Κάτι, και μετά βρίσκουμε ένα περίπτερο όπου τρώμε asarajé, νόστιμοοοοοο! Γυρίζουμε στο ξενοδοχείο μας και ανταλλάσσουμε μηνύματα με την Παουλίνα που μας περιμένει με ανυπομονησία, μετράει ήδη τις μέρες... Για όσους δεν ξέρουν ακόμα: μέχρι το 1995 φροντίσαμε για την Παουλίνα μέσω της οργάνωσης World Vision, και μετά πέρασαν 20 χρόνια χωρίς επαφή. Πέρσι η κόρη της μας ξαναβρήκε στο ίντερνετ και αρχίσαμε πάλι να ανταλλάσσουμε μηνύματα. Είναι ήδη 38 χρονών κι έχει 2

παιδά και 2 εγγόνια. Δηλαδή, ξαφνικά είμαστε προπάππος και προγιαγιά!!! ☺
Καλοστεκούμενοι όμως! ☺☺☺

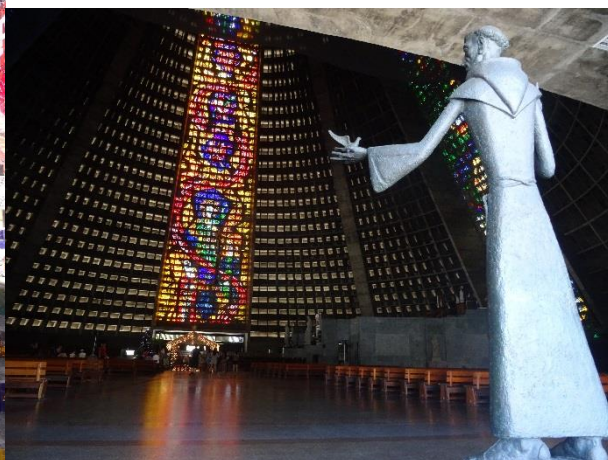
Το βράδυ πάμε σ' ένα μπαράκι, όπου ένας πελάτης είναι πολύ προσεκτικός, γιατί δε φοράει πολλά ρούχα που θα μπορούσαν να του τα κλέψουν οι πορτοφολάδες, έξυπνος!!! Και οι άλλοι 2 απλώς είναι σωστοί μάγκες.

19.12. Σήμερα πάμε στον Κώνο της Ζάχαρης. Ανεβαίνουμε μ' ένα βαγόνι και θαυμάζουμε τους ορειβάτες που ανεβαίνουν με τα πόδια. Και δείτε τώρα τι υπέροχη που είναι η θέα!

Μετά επισκεπτόμαστε το στάδιο της σάμπας, όπου οι σχολές της σάμπας κάνουν τις πρόβες τους, μετά τη συνοικία καλλιτεχνών Λάπα με τη περίφημη σκάλα του Selarón και στο τέλος τον εντυπωσιακό καθεδρικό ναό São Sebastião.

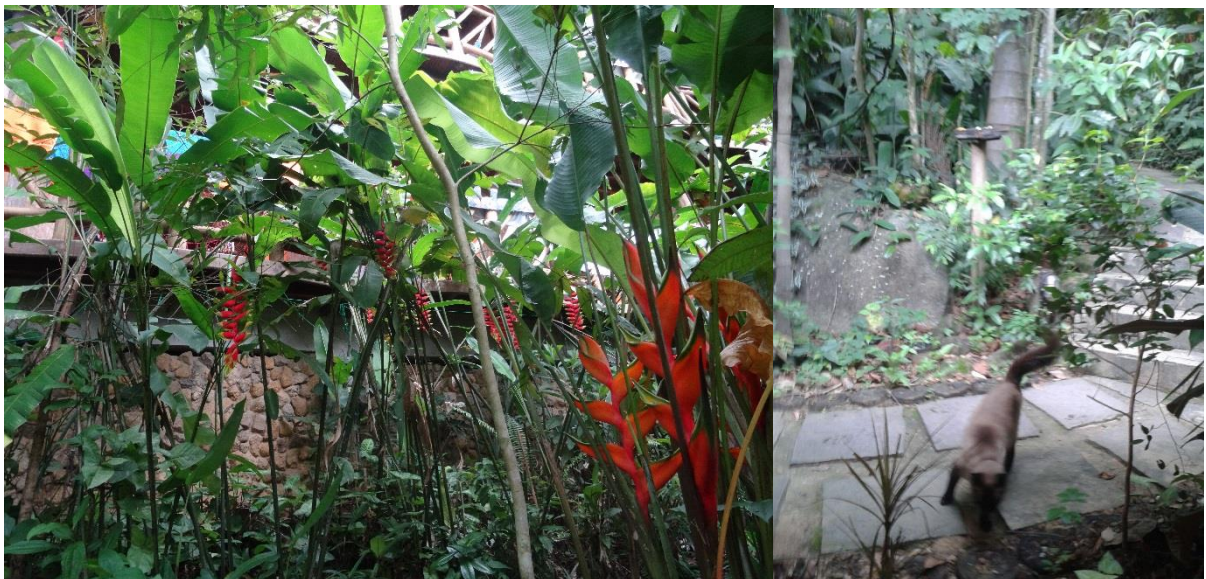

Το απόγευμα πάμε για ψώνια και μετά στο αγαπημένο μας μπαράκι όπου τρώμε ένα δροσιστικό αζαί. Το βράδυ πάμε πάλι στο μπαράκι αυτό και προς μεγάλη μας χαρά έχει boό

de camarão, δηλαδή γαρίδες σε μια σάλτσα από γάλα καρύδας και μοσχολέμονο. Και πίνουμε καϊπιρίνιες και ακούμε ζωντανή μουσική! Το Ρίο μας αρέσει πολύ!!!!

20.12. Ένα ταξί μας πάει στην Angra dos Reis, απ' όπου θα πάμε με βάρκα στο νησί Ilha Grande. Βλέπουμε εργοστάσια, αφίσες με διαφημίσεις, ένα πούλμαν γεμάτο ιησούιτες και κάθε τόσο μεγάλες πινακίδες μ' έναν τεράστιο Pavarotti που ψευτογελάει. Φαίνεται ότι οι βραζιλιανοί αγαπάνε πολύ τον Pavarotti, παράξενο... Λίγο αργότερα βλέπω μια τέτοια πινακίδα από πιο κοντά και καταφέρνω να διαβάσω την εγγραφή. Είναι ο γκουρού Sri Sri Sashing, όχι ο Pavarotti. ☺ ☺ ☺ ☺ Η διαδρομή διαρκεί 1 ½ ώρες και περνάμε από δασώδεις λόφους, όμορφες παραλίες και γραφικά, μικρά χωριά. Μιλώ portaõol με τον οδηγό, δηλαδή ένα μείγμα από ισπανικά και πορτογαλικά, και καταλαβαινόμαστε μια χαρά. Κάνουμε διάλειμμα σ' ένα εστιατόριο και μου κάνει μεγάλη εντύπωση ότι το κάθισμα της τουαλέτας είναι μαλακό, ένα πλαστικό μαξιλαράκι! Μας κακομαθαίνουν. ☺ Ο οδηγός μας δείχνει το πιο μεγάλο ναυπηγείο της Λατινικής Αμερικής. «Αφού είναι η πιο μεγάλη χώρα της Λατινικής Αμερικής. Κι έχει την πιο μεγάλη διαφθορά της Λατινικής Αμερικής. Τεράστια!», μας λέει. Φτάνουμε στην Angra dos Reis και κάνει ζέστη: 35 βαθμούς. Ωραία!! Ένα ταχύπλοο μας πάει στο νησί Ilha Grande κι εκεί μας παίρνει ο ξεναγός Τόμας και μας πάει στο ξενοδοχείο μας, την Pousada Naturalia. Στην Ilha Grande δεν έχει ιδιωτικά αυτοκίνητα, αλλά πολλές παραλίες. Μετά απ' το check in, πάμε αμέσως στην παραλία και στο Café do Mar πίνω φρέσκο χυμό μαρακούγια. Τι καλά που περνάμε!!!! Ο καιρός είναι υπέροχος, τυχεροί εμείς, γιατί ο Τόμας μας λέει ότι τους τελευταίους 2 μήνες έβρεχε χωρίς διακοπή. Το βράδυ πάμε πάλι στην παραλία, αυτή τη φορά στο εστιατόριο O Pescador, όπου τρώμε απίθανες βραζιλιάνικες λιχουδιές. Και πίνουμε κόκκινο κρασί απ' τη Χιλή. Τα πόδια μας στην άμμο, είμαστε μια χαρά!!!!

21.12. Σήμερα αρχίζει το καλοκαίρι, χιχιχι. Τρώμε πρωινό στον τροπικό κήπο του ξενοδοχείου και κουβεντιάζουμε με τον ξενοδόχο που είναι Βιετναμέζος. Πάει σε όλα τα τραπέζια και του αρέσει να μιλάει με τους πελάτες σε πολλές διαφορετικές γλώσσες.

Κάνουμε εκδρομή στη Lagoa Azul. Ένας νεαρός ανεβαίνει στη βάρκα και μας ρωτάει τι θέλουμε να φάμε το μεσημέρι στο εστιατόριο. Θέλει να καταγράψει το όνομά μας και γι' αυτό του λέω «Werner». Γράφει „Brnel“. Στη Lagoa Azul βλέπουμε πολλά ωραία τροπικά

ψάρια και ακόμα περισσότερους πολύχρωμους τουρίστες που βγάζουν φωτογραφίες με τα selfiesticks τους, και τα ψάρια τους θαυμάζουν περίεργα.

Το βράδυ στο O Pescador τρώμε κοτόπουλο με κάππαρες και μοσχολέμονο με ρύζι και σαλάτα. Και πίνουμε ένα ωραίο chardonnay απ' την Αργεντινή.

22.12. Σήμερα θέλουμε να πάμε με τα πόδια σε μια άλλη παραλία, γιατί μας λένε ότι είναι πανέμορφη. Δε μας λένε όμως ότι πρέπει να περάσουμε απ' τη ζούγκλα και γι αυτό ο δρόμος μας είναι αρκετά δύσκολος με τις σαγιονάρες μας. Μετά από 1 ½ ώρες φτάνουμε τελείως εξαντλημένοι στην παραλία Praia da Crepa. Αξίζει όμως τον κόπο, γιατί η παραλία είναι πραγματικά πανέμορφη. Μικρή και ειδυλλιακή, με πολλά δέντρα, κολυμπάμε, τεμπελιάζουμε, διαβάζουμε, πίνουμε χυμό μαρακούγια, είμαστε καλά!!!! Ευτυχώς μια βάρκα ταξί μας πάει πίσω και δεν πρέπει να περάσουμε άλλη φορά απ' τη ζούγκλα. Το απόγευμα τρώμε μια μερίδα δροσιστικό ασαί με φέτες μπανάνα και κάνουμε μια σιέστα. Το βράδυ πάμε στο Café do Mar και τρώμε ψάρι με σάλτσα μάνγκο και λαχανικά, τα πόδια μας στην άμμο, η θάλασσα παφλάζει, τίποτε άλλο... Ο παράδεισος.

23.12. Με ταχύπλοο κάνουμε το γύρο του νησιού. Οι Βραζιλιάνοι στη βάρκα κουβεντιάζουν πολύ φιλικά μαζί μας, αλλά δυστυχώς δεν τους καταλαβαίνω καθόλου. Τους προτείνω να μιλήσουν λίγο πιο αργά, αλλά μου εξηγούν: „Δεν μπορούμε“. ☺

Στην παραλία Praia Cachadaço βλέπουμε τουρίστες με selfie-sticks, εντυπωσιακές φρεγάτες, γύπες και μαϊμούδες που ποζάρουν πάνω στα βράχια.

Στην παραλία Aventureiro μας αρέσει να περπατούμε ξυπόλυτοι, γιατί η άμμος άχνη τρίζει με κάθε βήμα. Και η παραλία Meros είναι η πιο ωραία απ' όλες. Έχει κάκτους, φοίνικες, ανθισμένα δέντρα και πανέμορφα ψάρια.

24.12. Χριστουγεννιάτικο «στρες» στην παραλία Praia Preta. Έχει πίθηκους καπουτσίνους και δέντρα μάνγκο. Η άμμος είναι μαύρη – και λίγο αργότερα και τα πόδια μας.

Το απόγευμα τρώμε το τελευταίο αζαί των διακοπών μας, ετοιμάζουμε τις βαλίτσες μας, πίνουμε ένα καφεδάκι με τον ξενοδόχο μας και πάμε στο O Pescador για να φάμε μια χριστουγεννιάτικη moqueca de rei. (Ψάρι, λαχανικά, πατάτες και γαρίδες σε μια σάλτσα από καρύδα και μοσχολέμονο). Σήμερα έχει πολλούς πελάτες, γι' αυτό πρέπει να περιμένουμε 2 ½ ώρες να φάμε!!! Μετά το φαγητό ο σερβιτόρος με ρωτάει αν τα ψάρια μας είχαν πολλά κόκκαλα κι επειδή του λέω όχι, μας εξηγεί: „Είδες, γι' αυτό άργησε λίγο το φαγητό σας. Βγάλαμε τα κόκκαλα“. ☺

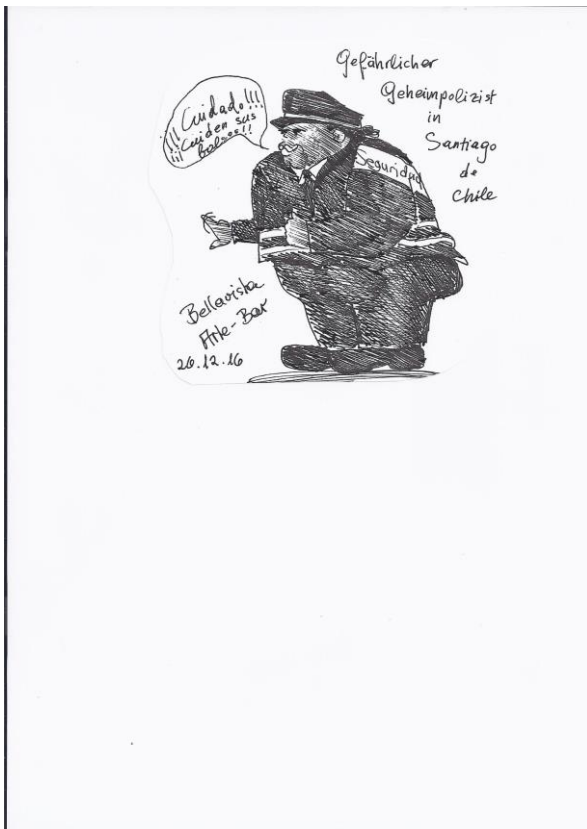
25.12. Πάμε με το ταχύπλοο στην Angra dos Reis κι από κει μ' ένα πούλμαν στο αεροδρόμιο. Με τη Latam πετάμε στο Santiago de Chile. Η πτήση διαρκεί 4 ώρες και στις 11 το βράδυ φτάνουμε στο Σαντιάγο. Εκεί μας ψάχνει ο ξεναγός Martin και μας πάει στο ξενοδοχείο Carménère, ένα πανέμορφο ξενοδοχείο με μόνο 5 δωμάτια κι έναν ρομαντικό κήπο. Το δωμάτιο μας έχει πρόβλημα, δεν ανοίγει με τίποτα η πόρτα του μπάνιου. Η υπάλληλος είναι γεμάτη τύψεις, γιατί πρέπει να μας δώσει γι' αυτή τη νύχτα ένα άλλο όχι τόσο ωραίο δωμάτιο. Για αποζημίωση μας χαρίζει ένα μπουκάλι κρασί Carménère, με το οποίο πάμε στον κήπο για να ξεκινήσουμε σωστά την παραμονή μας στη Χιλή.

26.12. Μετά το πρωινό αλλάζουμε στο καλύτερο δωμάτιο που έχει μια μικρή βεράντα. Πολύ εντάξει! Ο Martin μας παίρνει απ' το ξενοδοχείο και ξεκινάμε για το γύρο της πόλης. Επισκεπτόμαστε μερικά αξιοθέατα και ανεβαίνουμε το λόφο Santa Lucía, απ' όπου βλέπουμε για πρώτη φορά τις χιονισμένες Άνδεις. Το απόγευμα πάμε με το μετρό στο κέντρο και

επισκεπτόμαστε και άλλα αξιοθέατα. Όταν γυρίζουμε στο ξενοδοχείο καταλαβαίνουμε ότι κάτι πελάτες κάθονται στη βεράντα μας. Μάλλον πιστεύουν ότι ανήκει στον κήπο. Ο καπετάν Γιώργος ανοίγει την μπαλκονόπορτα και φεύγουν αμέσως. Γράφω στην Paulina ότι βγήκε γυμνός στη βεράντα και αργότερα μας λέει ότι εκείνη και οι δικοί της γέλασαν ώρες όταν διάβασαν αυτό. Μπράβο, αυτή ήταν η πρόθεσή μου! ☺

Το βράδυ πάμε στη συνοικία καλλιτεχνών Bellavista, όπου έχει χιλιάδες εστιατόρια και μπαράκια και πολύ κόσμο. Πάμε στο συμπαθητικό μπαράκι „La Casa en el Aire“, στο οποίο έχει σπεσιαλιτέ απ' τη Χιλή και απ' την Κολωμβία („especialidades chilombianas“). Η ιδιοκτήτρια Inca Arenas είναι λίγο τρελή και πολύ γλυκιά, γίνουμε αμέσως φίλοι. Οι φύλακες που μας προσέχουν είναι εντυπωσιακοί. Δείτε έναν παρακάτω. ☺ Δοκιμάζουμε χιλιανά κρασιά: ένα Casillero del Diablo κι ένα Castillo de Molina Cabernet Sauvignon 2015. Είμαστε καλάααα!!!!!!! ☺

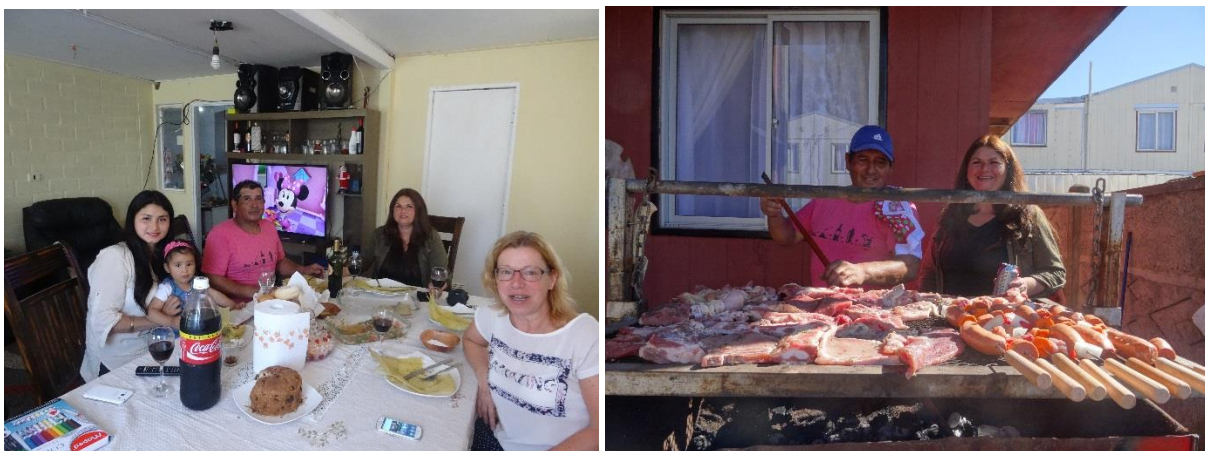

27.12. Πάμε στον πύργο Torre Grande Costanera που έχει 300 μέτρα ύψος και από κει έχουμε υπέροχη θέα στην πόλη και στις Άνδεις.

Το βράδυ περνάμε στην Inca και μετά μ' ένα ωραίο κρασάκι στη βεράντα μας.

28.12. Πετάμε με τη Latam στην Concepción, απ' όπου μας παίρνουν η Paulina με την κόρη της Katí και την εγγονή της Θαΐν. Η Paulina και η οικογένειά της μένουν σ' ένα λόφο του προαστίου Tomé. Μετά απ' το σεισμό του 2010 πήραν απ' το κράτος ένα μικρό σπιτάκι και τα τελευταία 6 χρόνια δούλεψαν σκληρά για να το επεκτείσουν. Τώρα έχει 3 κρεβατοκάμαρες, ένα μεγάλο σαλόνι, μια μικρή κουζίνα και 2 μπάνια. Πολλές φορές δούλεψαν μέχρι τις 4 το πρωί και τώρα δίκαια καμαρώνουν το ωραίο σπίτι τους. Μας καλωσορίζουν με νόστιμες humitas (ένα σφουγγάτο από καλαμπόκι) και μια σαλάτα από ντομάτες και κορίανδρο. Μαζί μ' αυτό πίνουμε cola de mono, ένα μείγμα από γάλα, καφέ, σφηνάκι και κανέλα. Μετά το πλούσιο μεσημεριανό ο άνδρας της Παουλίνας, ο Israel, βγαίνει στη βεράντα και αρχίζει να γεμίζει τη σχάρα με κρέας, κοτόπουλο, λουκάνικα και λαχανικά. Τον ρωτώ πότε θα έρθουν οι φιλοξενούμενοι, αλλά μου λέει ότι όλα είναι για μας. Παναγία μου!

Ευτυχώς όμως έρχονται και άλλοι να φάνε μαζί μας: Η αδελφή της Παουλίνας Claudia με τον άνδρα της Ignacio και τα παιδιά τους Antonela και Iván και το 6 μηνών σκυλάκι τους Jack. Έρχεται κι ένας γείτονας, ο don Jaime, και μαζί τρώμε, πίνουμε και τα λέμε μέχρι πολύ αργά.

29.12. Πάμε στο Coelemu, όπου μένει η άλλη αδελφή της Παουλίνας, η Sonia. Μας καλωσορίζει με τούρτες και καφέ και μετά όλες οι γυναίκες εξαφανίζονται στην κουζίνα, για να φτιάξουν *porotos granados*, μια νόστιμη φασολάδα. Μετά κόβουμε ροδάκινα στον κήπο της γειτόνισσας και η Θαΐς μοιράζεται ένα παγωτό με το μπλουζάκι της.

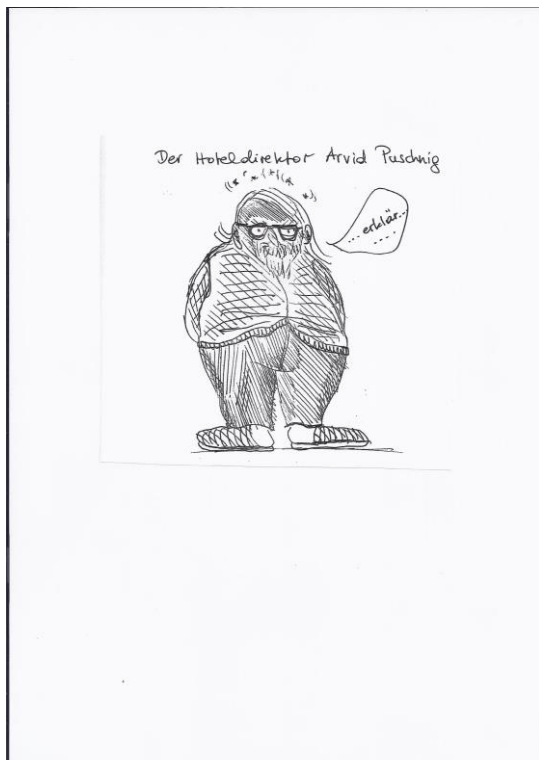
Πάμε στον ποταμό Itata και όταν περνάμε απ' ένα δάσος, ρωτάω αν έχει και άγρια ζώα στο δάσος αυτό. Ο Israel απαντάει: „Ναιιιι, την Pauli“. Το απόγευμα γυρίζουμε στο Tomé και ο Israel λέει ότι είναι ώρα για το *once*, δηλαδή για μεζεδάκια. Παλιά, όταν ήθελαν να ποιούν σφηνάκι με λίγα μεζεδάκια, δε ζητούσαν „*aguardiente*“, αλλά „*once*“. „*Aguardiente*“ σημαίνει σφηνάκι κι έχει 11 (*once*) γράμματα. Τώρα τρώνε το *once* και χωρίς σφηνάκι, έχει γίνει όρος για ένα μικρό γεύμα. Πάμε λοιπόν στο σουπερμάρκετ και αγοράζουμε ό, τι χρειάζεται ο Israel για να φτιάξει μια τέλεια πίτσα. Του χρόνου θα μείνουμε όλη μια βδομάδα μαζί τους και θα παχύνουμε!!! ☺ Τρώμε, πίνουμε μπίρες, μετά κρασί και στο τέλος *risco*. Κι έχουμε πλάαααακα!!!! Το σχετικό βίντεο με τη χιλιανή εκδοχή της «Νεφέλης» μπορείτε να το θαυμάσετε στην ιστοσελίδα μου.

http://www.barbaraki.at/reisen_und_fotos.html

30.12. Πάμε με την Paulina στη νότια Χιλή. 600 χιλιόμετρα ως το Puerto Varas. Περίπου κάθε 150 χιλιόμετρα έχει μια στροφή, η υπόλοιπη οδός Παναμερικάνα είναι εντελώς ευθεία. Μετά από 7 ώρες φτάνουμε στη λίμνη Lago Llanquihue, βλέπουμε το ηφαίστειο Osorno και το χωριό Frutillar, κι επί τέλους φτάνουμε στο Puerto Varas. Στο ξενοδοχείο Outsider μας χαιρετάει ένα γεροντάκι και αμέσως αρχίζει να μας δίνει συμβουλές. Επειδή μένει σ' ένα απ' τα 4 δωμάτια, νομίζουμε ότι υποφέρει από γεροντική άνοια και πιστεύει ότι είναι ο διευθυντής του ξενοδοχείου. Μετά όμως καταλαβαίνουμε ότι είναι πραγματικά ο ξενοδόχος, ο Arvid Ruschnig. Είναι αυστριακός και μένει παραπάνω από 30 χρόνια στη Χιλή. Ξέρει τα πάντα για τη Χιλή και μπορείτε να τα διαβάσετε στην πολύ ενδιαφέρουσα ιστοσελίδα του.

<http://www.chilereisen.at/>

Τα δωμάτια μας είναι όμορφα και δε μας λείπει τίποτα. Μπροστά απ' τα δωμάτια έχει τραπέζια, όπου τρώμε τα πρωινά μας και τα βράδια καθόμαστε για ένα τελευταίο ποτό πριν κοιμηθούμε.

Ο Arvid. Η Paulina τον λέει „Viejito Pascüero“

(„γεροντάκι των Χριστουγέννων“).

31.12. Τα χωριά της περιοχής είναι όλα πολύ γερμανικά και σήμερα πάμε στο πιο γερμανικό απ' όλα, το Frutillar. Εδώ και σε πολλά άλλα χωριά εγκαταστάθηκαν το 19^ο αιώνα Γερμανοί και Αυστριακοί και πραγματικά βλέπουμε πολλά γερμανικά στοιχεία. Ένα ξενοδοχείο στο Puerto Varas λέγεται „Weisser Haus“ (άσπρος σπίτι), είναι όμως κατακόκκινο. Δηλαδή όχι μόνο η γραμματική, αλλά και το χρώμα είναι λάθος. ☺

Ο Arvid μας συμβουλεύει να φάμε kuchen (κέικ) στο Frutillar και οπωσδήποτε ακολουθούμε τη συμβουλή του. Στο εστιατόριο „Das Neue Bächlein“ (το καινούργιο ρυάκι) τρώμε „kuchen de manzana“ (μηλόπιτα). Άλλα μαγαζιά, εστιατόρια και ξενοδοχείο έχουν ονόματα σαν „Kuchenladen“, „Frau Holle“, „Pension Winkler“, „Guten Appetit“, „Tante Puppe“, „Tante Amalia“, ...

Αφήνουμε αυτό το παράξενο χωριό και γυρίζουμε στο Puerto Varas, όπου μετά από μια σιέστα κι έναν περίπατο πάμε στο εστιατόριο του Oscar για να γιορτάσουμε ρεβεγιόν. Απ' την πρώτη ματιά καταλαβαίνουμε ότι ο Oscar είναι παθιασμένος μάγειρας, δείτε το σκίτσο! Και είναι αλήθεια, το δείπνο είναι υπέροχο. Πρώτα μας σερβίρει pisco sour και νόστιμα μεζεδάκια, μετά ένα ceviche με αβοκάντο und και στο τέλος αγριογούρουνο με πατάτες τηγανιτές. Πίνουμε ωραίο κόκκινο κρασί και τα μεσάνυχτα μια σαμπάνια.

1.1.2017 Μετά το πρωινό κάνουμε μια εκδρομή στον καταρράκτη Saltos de Petrohué.

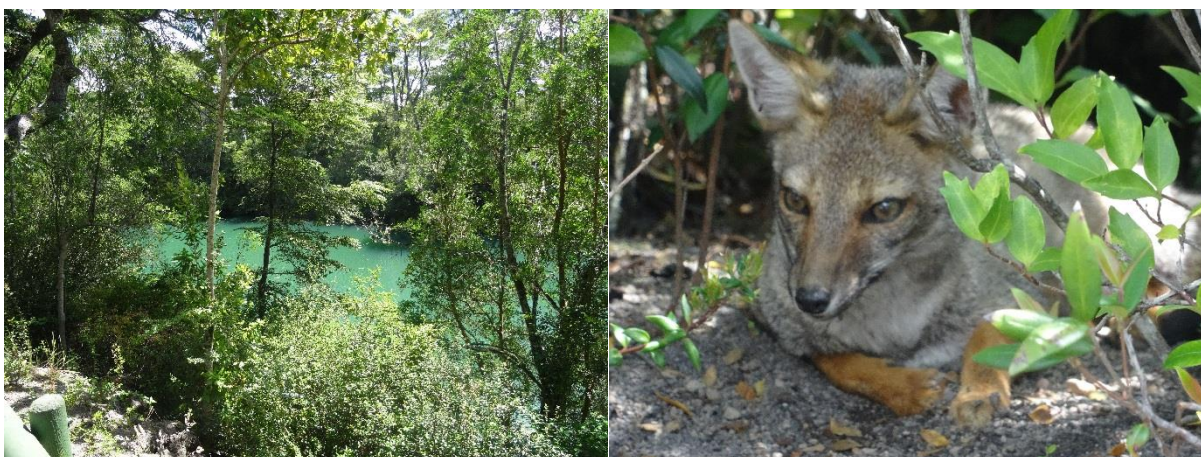
Στο χωριό Ensenada βλέπουμε τα ερείπια απ' τα σπίτια που καταστράφηκαν πριν από 2 χρόνια στην έκρηξη του ηφαιστείου Calbuco. (Δείτε την έκρηξη στην ιστοσελίδα του Arvid). Παντού έχει ακόμα στάχτη, είναι φοβερό. Λένε ότι το επόμενο θα είναι το Puntagudo, αλλά κανένας δεν ξέρει, πότε – και κανένας δεν έχει εμπιστοσύνη στο σύστημα προειδοποίησης. Επισκεπτόμαστε τη λίμνη Todos los Santos. Αν κοιτάξετε πολύ προσεκτικά τις φωτογραφίες, μπορείτε να δείτε πίσω μικρούτσικα την Αργεντινή. ☺

Μετά ανεβαίνουμε το ηφαίστειο Osorno.

Και ύστερα επισκεπτόμαστε την πανέμορφη Laguna Verde με τις συμπαθητικές αλεπούδες της.

Μετά απ' την ωραία εκδρομή είμαστε κουρασμένοι και πεινασμένοι και γι' αυτό ψάχνουμε ένα εστιατόριο. Σήμερα δεν έχει όμως φαγητό στο Puerto Varas. Τα περισσότερα εστιατόρια (και το εστιατόριο του Oscar) είναι κλειστά και αυτό που βρίσκουμε επί τέλους μας έχει ωραία έκπληξη. Μετά απ' το διάβασμα του τεράστιου καταλόγου θέλουμε να παραγγείλουμε, αλλά δυστυχώς δεν έχει φαγητό. Η δικαιολογία μας κάνει εντύπωση: Χθες ήταν ρεβεγιόν και σήμερα δεν έχουμε μαγειρέψει ακόμα τίποτα. Πίνουμε λοιπόν μόνο μπίρες, τι να κάνουμε. Ξαφνικά όμως προσφέρουν στους πελάτες που κάθονται στο διπλανό

τραπέζι μια μερίδα ravioli. Ρωτάμε γιατί έχε φαγητό γι' αυτούς κι όχι για μας και μας εξηγούν ότι τώωωρα μπορούμε να φάμε, γιατί τώωωρα ο μάγειρας έφτιαξε κάτι. Και αλήθεια, λίγο αργότερα μας φέρνουν ravioli με σάλτσα από γαρίδες και είμαστε πολύ ευτυχισμένοι. Μετά έχουμε σινεμά, γιατί παρατηρούμε τι γίνεται με όλους τους άλλους πεινασμένους που έρχονται αργότερα. «Μπορείτε να περιμένετε μια ώρα και μετά ίσως να έχει κάτι, δεν είναι όμως σίγουρο, δεν μπορώ να σας υποσχεθώ τίποτα», λέει η σερβιτόρα σ' ένα ζευγάρι που ξαναφεύγει λυπημένο. Παρατηρούμε πελάτες να διαβάζουν προσεκτικά τον κατάλογο, μετά ο σερβιτόρος τους λέει κάτι και φεύγουν απογοητευμένοι. Ο ένας φεύγει ταπεινός, ο άλλος βρίζει, έχει μεγάλο ψυχολογικό ενδιαφέρον. Μερικές φορές οι σερβιτόροι γυρίζουν την πινακίδα στην πόρτα και το εστιατόριο είναι «κλειστό». Έχει όμως πελάτες που δεν το πιστεύουν, αφού μας βλέπουν να καθόμαστε μέσα και να πίνουμε μπίρες και μερικοί από μας ακόμα και τρώνε! Εμείς χορτάτοι και με τις μπιρίτσες μας διασκεδάζουμε ωραία με όλα αυτά, είμαστε κακοί. ☺

Μετά γυρίζουμε στο ξενοδοχείο και ο Arvid μας διηγείται μερικές ιστορίες για παράξενους πελάτες. Να η πιο ωραία: Ένα αντρόγυνο έκλεισε ένα δωμάτιο με δωρεάν κρεβάτι για το παιδί τους. Γι' αυτό ο Arvid έβαλε ένα κρεβατάκι με κάγκελα στο δωμάτιο. Όταν έφτασε η οικογένεια, το παιδάκι ήταν 28 χρονών και είχε ύψος 1.90. «Δεν πειράζει, θα κοιμηθεί η μανούλα στο κρεβατάκι, αυτή δεν είναι ψηλή», αποφάσισε η οικογένεια που ήταν απ' τη Δρέσδη. Happy End: Ο Arvid βρήκε ένα κανονικό κρεβάτι για τη μανούλα! Όχι όμως δωρεάν.

2.1. Σήμερα πάμε με την ξεναγό μας, την Christi απ' το Bergisch-Gladbach, και τον Arvid στο νησί Chiloé, όπου θα επισκεφτούμε τους πιγκουίνους.

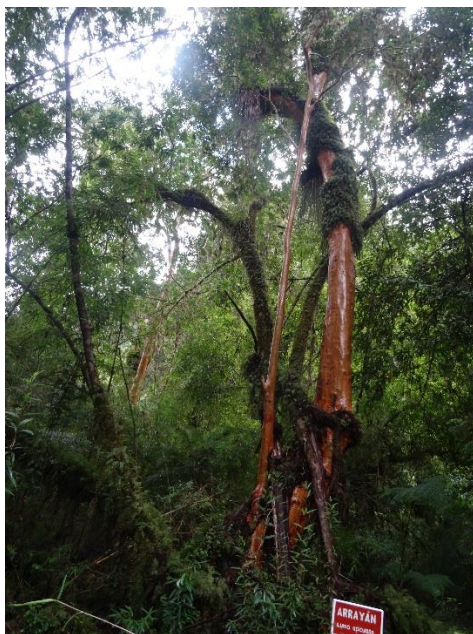
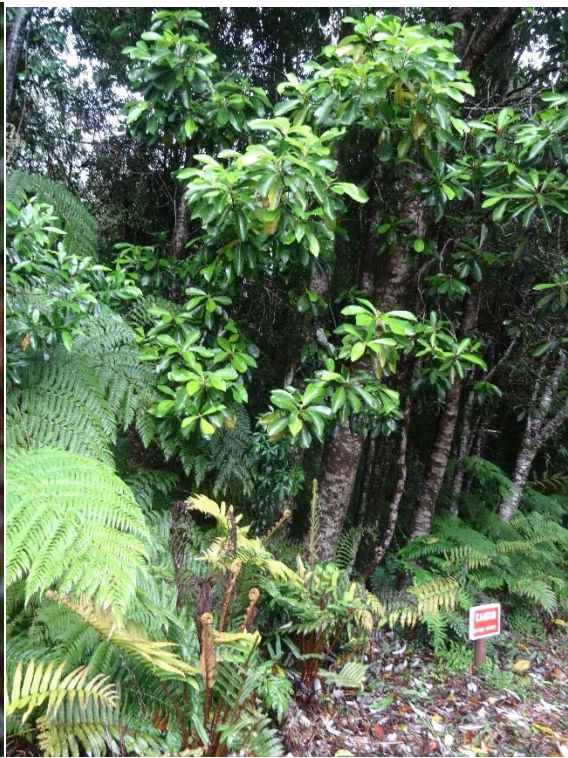
Ο Arvid μας δείχνει κι εξηγεί τα πάντα. Βλέπουμε κύκνους με μαύρο λαιμό, πελεκάνους, δομινικανικούς γλάρους, θαλάσσιους λέοντες, πιγκουίνους humboldt με μια μαύρη γραμμή και πιγκουίνους magellan με δύο μαύρες γραμμές στην κοιλιά. Η Παουλίνα σκάει απ' τα γέλια, γιατί είμαστε τόσο ωραίοι. Λέμε ότι υποφέρει από ρισίτιδα. (Ρίσα σημαίνει γέλιο στα ισπανικά).

Γυρίζουμε στο Puerto Varas. Το βράδυ ο Arvid μας λέει ότι έφτασε μια Αμερικανίδα που θέλει αύριο να έρθει μαζί μας στο εθνικό πάρκο Alerce Andino. Μια Αμερικανίδα;;; Δεν έχουμε εμπιστοσύνη, αλλά επιτρέπουμε να έρθει μαζί μας.

3.1. Πρωινό. Η Αμερικανίδα δε σηκώθηκε ακόμα, γι' αυτό η Paulina αλλάζει το γιαούρτι της, γιατί της αρέσει καλύτερα απ' το δικό της. Αυτό της προκαλεί την πρώτη κρίση από γέλια της ημέρας. Και θα έχει πολλές άλλες! Ξεκινάμε όλοι μαζί και η Αμερικανίδα που τη λένε Laura είναι πολύ γλυκιά και είμαστε φίλοι απ' την πρώτη στιγμή. Φτάνουμε στο εθνικό πάρκο κι είμαστε ενθουσιασμένοι, γιατί ο Arvid μας εξηγεί και δείχνει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα.

Το εθνικό πάρκο είναι ο παράδεισος, αλλά βρέχει πολύ συχνά, στις 3 ώρες που περνάμε εκεί βρέχει 3 φορές, την τελευταία φορά πολύ δυνατά. Αρκετά βρεγμένοι φεύγουμε απ' το πάρκο και πάμε στο Angelmó, όπου τρώμε curanto σ' ένα ζεστό εστιατόριο κι έχουμε ευκαιρία να στεγνώσουμε. Το curanto είναι χιλιανό σπεσιαλιτέ. Κρέας, μύδια, λαχανικά, λουκάνικα και κοτόπουλο σκεπάζονται από φύλλα λάχανου και βράζουν μιάμιση ώρα σε μια νόστιμη σάλτσα με βότανα. Σε ορισμένες περιοχές το curanto φτιάχνεται ακόμα σε τρύπα στο χώμα, αλλά οι περισσότεροι χρησιμοποιούν τώρα χύτρα.

Η Laura και ο Arvid, σχεδόν στεγνοί

Το βράδυ τρώμε με τη Laura στον Oscar και γελάμε 3 ώρες. Μάλλον η Paulina μας κόλλησε.

4.1. Αποχαιρετούμε τον Arvid και τη Laura. Η Laura θα μείνει ακόμα 15 μέρες στη Χιλή και μετά θα γυρίσει στο Μεξικό, όπου μένει εδώ και 4 χρόνια. Ακόμα μια φορά μας ζητάει συγγνώμη για τον Donald Trump, τη συγχωρούμε γενναιόδωρα και αποφασίζουμε να μείνουμε σε επαφή.

Μετά από 7 ώρες διαδρομής φτάνουμε στο Τομέ όπου έχει ήλιο και κάνει ζέστη! Καλά πάθαμε που πήγαμε στο νότο της Χιλής, όπου δεν μπορέσαμε ούτε να κοιτάσουμε τους θαλάσσιους λέοντες, γιατί ο καιρός ήταν τόσο κακός. Δεν πειράζει, στο Τομέ έχουμε τους δικούς μας θαλάσσιους λέοντες στην παραλία μας. Είναι πολύ τεμπέληδες, συνέχεια ξαπλωμένοι στην άμμο, αλλά τους γλάρους τους κυνηγούν, όταν τολμούν να περάσουν. Και μετά πέφτουν πάλι εξαντλημένοι στην άμμο. Του χρόνου θα περάσουμε τουλάχιστον μια βδομάδα στο Τομέ και θα τους κάνουμε παρέα, αυτό υποσχόμαστε στην Paulina και στην οικογένειά της.

